

LLUÏSOS
D'HORTA

Núm. **100**
Any XXVI
NOVEMBRE 2010

Festa Major

MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA
Membre de la Coordinadora d'Entitats, del Fòrum Cultural
del Districte Horta-Guinardó i de la Federació d'Ateneus de Barcelona

LLUÏSOS D'HORTA
Carrer de Feliu i Codina, 7 i 9
08031 BARCELONA
e-Mail: info@lluissoshorta.cat
http://www.lluissoshorta.cat

SUMARI

La Junta informa..... 3
 El nostre Consiliari 3
 Necrològiques 4
 Vida de les Seccions 5
 Recuperem la nostra història 10
 Plànols projecte Lluïsos 12-13
 Una mica de tot 15
 Entrevista 18
 Opinió 20
 Raconet infantil..... 21
 Aquest món tan nostre 22
 Documents històrics dels Lluïsos..... 24

Equip tècnic:

Dora Serra i Espada
 Coordinació
 Pere Solé i Serra
 Correcció
 Salvador Casals i Gausachs
 Compaginació

Han col·laborat en aquest número:

Antoni F. Araujo Maria Franquesa
 Carmina Lara Montserrat Reguard
 Cecília Font i Revilla Mateu Terrats i Oliver
 Dora Serra Núria Font i Revilla
 Josep Magrans i Breu Salvador Casals i G.

AGRAÏMENTS

La Caseta de l'Alba
Merceria - Taller labors - Escola de Patchwork
Cortines - Confeccions a mida
 Baixada de la Plana, 17 - Tel. 93 429 42 91
 08032 BARCELONA

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vestir

Carrer Horta, 69 Tel. 93 429 06 65
 08030 Barcelona Fax 93 429 47 44

H O R U S
 JOIERIA - RELLOTGERIA
 Lisboa, 3-5 - Telèfon 93 357 65 54 - 08032 BARCELONA

CARRER DANTE ALIGHIERI, 73
 TEL / FAX 93 429 95 45
 08032 BARCELONA
 E-MAIL florsdante@florsdante.com

C/. Campoamor, 6 Tel.: 93 759 71 34
 08031 BARCELONA Fax: 93 759 71 22
 sirgbcn@gmail.com

SIRG
 URGENCIAS 24H TLF: 600 38 16 65 Servicios Integrales Rivera Garrido s.l.

can paulet
fruites i queviures

servei a dom
 C./ Tajo, 55 Telèfon: 93 429 1
 08032 BARCELONA e-mail: canpaulet@mailpers

La lectura fa que l'home sigui complet; la conversa, àgil i l'escriptura, precís.

Francis Bacon
 Filòsof britànic

El que s'obté amb violència només es pot mantenir amb violència.

Mahatma Gandhi
 Polític i pensador indú

LA JUNTA INFORMA

Ja fa quasi quatre anys que vàrem ser escollits per formar la junta directiva. Quatre anys plens d'il·lusió, esforços, mals de cap, satisfaccions, pèrdues i renovacions. Un munt d'experiències que ens han ajudat a créixer com a persones.

En aquests període de temps hem intentat seguir el camí ja traçat per les juntes que ens han precedit. Sense l'esforç de totes elles no seriem allà on som.

Creiem que hem projectat cap enfora la nostra entitat i que encara queda molt per fer, que hem de seguir sent presents en els processos de participació que ens ofereix la societat.

Ens sentim orgullosos de l'energia que hi ha a la nostra entitat. Veiem amb alegria que els socis i sòcies proposen nous projectes, que cada vegada hi ha més persones que es responsabilitzen de petites parcel·les, i tot això es gràcies a l'esforç de tots plegats, de

les ganes de trobar en els Lluïsos un espai per compartir experiències amb els amics, crear, organitzat, col·laborar...

El mes de febrer acaba el nostre mandat i cal convocar eleccions per renovar la junta directiva. Cal la implicació de tothom ja que hi ha un paper important per a cadascú de nosaltres en el futur de la nostra entitat.

Us encoratjo a seguir estimant els Lluïsos.

Núria Font i Revilla

EL NOSTRE CONSILIARI

¿Qui sóc jo per a tu?

És habitual en els nostres ambients que per diversos motius i des de diverses instàncies es promoguin enquestes d'opinió, amb la finalitat de saber què pensa la gent sobre determinades qüestions de tipus polític, ciutadà, cultural, científic, religiós o simplement comercial. De tant en tant apareixen en els mitjans de comunicació els resultats de la valoració que fan els ciutadans de certes personalitats de la vida política, religiosa o social. Però normalment tot plegat queda situat en un terreny impersonal, anònim, que no suposa per part de qui respon cap mena de compromís.

En canvi hi ha preguntes que ens interpel·len personalment i que no podem respondre d'una manera teòrica, freda i genèrica, sinó que exigeixen una presa de posició per part de cada u. De la resposta que hi donem se'n deriven conseqüències que marquen la nostra vida en el present i en el futur. Podem passar de llarg de les enquestes d'opinió, però no podem passar de llarg d'aquestes preguntes vitals, a no ser que optem per evitar qualsevol forma de compromís i pretenguem deixar sempre les portes obertes a

totes les possibilitats, amb una mena d'indefinició més pròpia d'adolescents que de persones adultes.

Si un dia algú ens pregunta: *¿Qui sóc jo per a tu?* la resposta que li donem marcarà la relació que mantindrem amb aquell que ens ha preguntat. És d'aquesta manera com s'estableixen, en el terreny de l'amor, de la parella, de l'amistat, del lideratge i de l'acompanyament, un tipus de relacions estables i compromeses. I crec que també és en aquest context vital on caldrà que situem cada vegada més aquest tipus de relació que és l'experiència religiosa, i concretament la fe i l'experiència cristiana.

De la resposta que donem a la pregunta decisiva de qui és Jesús per nosaltres en depèn la regeneració de les nostres comunitats i de l'Església senara, la vitalitat de les nostres celebracions, la sinceritat de la nostra comunió fraterna, la generositat del nostre servei als pobres i marginats, la credibilitat del nostre testimoniatge i la qualitat de la nostra col·laboració en el projecte de construir una nova humanitat.

Mateu Terrats i Oliver

NECROLÒGIQUES

Albert Grau i Morros

Soci 284
(28/7/2010)

Estimat Albert:

Nosaltres el grup de pares de l'esbart et volem dedicar unes paraules com a comiat. Formaves part del grup i també de nosaltres, el forat que ens deixes és molt gran i aquest sentiment d'afecte que sentíem per tu s'ha fet molt dolorós per no tenir-te al nostre costat.

Que bé que ens ho hem passat tots junts... Encara no fa 10 dies que sopàvem plegats i recordàvem anècdotes i incidents de tots aquests anys d'esbart. Val a dir que hem gaudit molt fins a l'últim moment, el que sense ser un consol és una mica d'alegria per nosaltres.

Com diu la Roser, eres un fan de la dansa catalana i t'agradava tant que quan hi havia ocasió anaves a veure ballar altres grups i a descobrir danses i coreografies diferents. A banda, com a dansaire, probablement ets el que ha vingut a més assajos del grup, de fet no fallaves mai, allà estaves encara que alguna vegada et fes mal el peu o estiguessis cansat.

Podríem començar a enumerar tots i totes, les mil coses que ara que no estàs amb nosaltres ens venen al cap, i cadascú de nosaltres n'explicaria una de diferent i emotiva.

Possiblement no t'imaginaves que havies creat aquest afecte entre tu i nosaltres i si ara ens sentíssis potser estaries sorprès..., a vegades sap greu que les coses les diguem en l'últim adéu.

El grup de pares no serà el mateix sense tu, tan incondicional per a totes les ballades i atent amb els companys. Volem dir-te que l'estimem i que sempre estaràs entre nosaltres.

Descansa en pau.

Esbart Folkloric

Text que es va llegir en la missa en record de l'Albert, el 17 de setembre:

"Ens envaeix un profund dolor en escriure aquests mots, perquè ja no hi ets, te n'has anat en silenci, sense fer soroll, molt discretament, tal com vas viure, d'acord amb el teu tarannà, però el buit que ens has deixat és immens..."

Te n'has anat abans d'hora i teníem encara tants Montserrats per viure, tants llibres per compartir, tants trucs que ens podies ensenyar sobre les plantes, i tants comentaris sobre els retalls de diari que guardaves sobre l'origen de les paraules i les llengües...

Hi ha tantes coses que no ens diem en el nostre dia a dia perquè no pensem que la vida es pot trencar, però esperem que en aquestes paraules no dites hi puguis trobar ara els veritables sentiments. Tan sols desitgem que t'hàgim sabut transmetre, ni que sigui una miqueta, el recíproc afecte que sentíem per tu.

Per això avui et volem parlar de sentiments, de tot allò que t'haguéssim volgut dir des del cor, del que hem après de tu, del que hem rebut, en definitiva, de com t'estimàvem. Tot i que eres força hermètic en matèria de sentiments, més aviat te'ls resguardaves en el teu interior tancats amb pany i clau, eres també molt eloqüent en els teus silencis.

I ens hem quedat orfes d'un amic, perquè sobretot has estat un amic "de veritat" (dels que no se'n troben), aquella persona que sempre hi és quan la necessites, dis-

NECROLÒGIQUES

posat a ajudar i a col·laborar en tot i amb tothom, ens has acompanyat i ajudat sempre, amb generositat, oferint el teu suport i la teva companyia, en moments alegres i en moments amargs. I això és l'autèntica riquesa de l'amistat.

Has estat home bo, honest, generós, discret, complidor, amic del silenci, però també de les paraules quan la confiança ja havia arrelat, amics dels amics, amant de les festes tradicionals, dels balls populars, de les ironies fines i de l'humor anglès, dels cactus i totes les plantes, dels gats i de les tortugues (el Rufus i la Carolina, que ara viuen amb nosaltres)... Per això feia tants anys que eres el nostre amic, i un membre més de la família ens atreviríem a dir.

El camí de la vida podríem dir que és com un cactus, ple d'espines que de vegades et punxa i et fa sagnar, però també bonic, després creix verd i sa i de vegades floreix. I ara el cactus havia florit. Eres feliç i la vida et somreia.

I, ara, quan arriba el cap de setmana i sentim el soroll de la porta que s'obre, ens imaginem que entraràs i que sentirem la teva veu: "Sóc l'Albert" (que sempre deies), amb els retalls de diari, notícies fresques, anècdotes divertides, ens preguntaràs com estem, quin llibre estàs llegint, quines pel·lícules heu vist, si pots traduir-me una frase que he llegit i que em té intrigat... Però no entra ningú, i aquest silenci ens trenca l'ànima. Et trobem molt a faltar, i t'enyorem cada cop més.

Eres-ets un home bo i un home savi. I és que l'autèntica saviesa no és la que només transmet coneixements sinó la que emana de dins del cor d'un mateix, l'ajuda a créixer en la vida i arriba al cor dels altres en forma de gratitud i bondat. Això és el que hem après de tu.

En els batecs d'aquests mots volem fer viu el teu record. Sempre et recordarem amb una gran tendresa i ens retrobarem sempre en la majestuositat de les muntanyes de Montserrat, que portem dins del cor.

Ah! Finalment et volem transmetre molts records del Rufus i de la Carolina, que també et troben molt a faltar. I que la teva planta que acompanya la Maxi ja ha florit.

Gràcies per tot, per ser com ets, t'estimem i t'estimarem sempre."

Nuri i Quim

VIDA DE LES SECCIONS

Esbart Folklòric d'Horta

L'Albert

El propassat mes de juliol, d'una manera sobtada i inesperada ens va deixar el nostre amic i company Albert Grau.

Ben conegut de tothom, era un home discret i senzill que gairebé passava desapercebut, però que sempre hi era on fes falta una ajuda, només calia una mica d'atenció per

veure que molt poques vegades era fora de la casa, especialment si s'havia fet una crida al voluntariat per bellugar cadires o moure decorats, tot i que per la seva feina plegava a les deu del vespre.

L'Albert sempre era a punt per ajudar amb un somriure.

Membre actiu de la casa, no faltava mai a les representacions dels Pastorets (recordeu la frase "voleu dir que el veurem algun dia, aquest Messies?") així com a totes les festes de Sant Lluís, fent tota mena de papers i actuacions. Com a dansaire del nostre Esbart, amb el Grup de Pares va córrer per barris i pobles tot divulgant la nostra cultura i la nostra entitat

Durant molt de temps, tant de temps, que ara se'ns fa difícil presentar els balls de cos-

VIDA DE LES SECCIONS

tum sense la seva presència, i s'han hagut de modificar els balls, molt especialment per a les dansaires que li feien de parella. En els primers balls representats just després de la seva marxa, les llàgrimes als ulls de tots els companys van substituir l'habitual somriure de tot dansaire a l'hora del ball.

Malgrat la seva humilitat i discreció, que feia que semblava que no hi fos, de ben segur que el trobarem a faltar tant per la casa com per l'escenari, ens mancarà el seu somriure i el seu bon humor de sempre, els seus acudits i la seva rialla oberta.

Albert: Tots et preguem que des d'allà on siguis ara, segueixis cuidant dels Lluïsos com sempre ho has fet, nosaltres et portarem dins els nostres cors i de ben segur que seràs amb nosaltres dalt de l'escenari a l'hora dels Pastorets i de les festes del nostre patró, així com a les ballades de l'Esbart.

Antoni F. Araujo

Activitats

L'activitat del nostre Esbart ha estat enguany més atrafegada —si cap— que mesos abans, donada la seva integració a la Federació de Entidades Culturales de Catalunya.

És per aquesta raó que, sense oblidar les tradicionals ballades per la Festa Major d'Horta i les sortides per la Roda d'Esbarts habituals, aquest any l'Esbart ha estat present a la missa a la basílica de la Mercè amb motiu de la festivitat de la patrona de Barcelona, i a la recepció que pel mateix motiu es fa cada any a l'Ajuntament de la ciutat a la Pl. de Sant Jaume, representat per la Presidenta, el Sots president i la Pubilla.

Pel mateix motiu de la Festa Major de Barcelona, s'han fet ballades al Parc de la Ciutadella i a la plaça de Catalunya, per part del Cos de Dansa i pel Grup Infantil, respectivament, i a la tarda del dia 24, l'Esbart va esser present al stand de la Federació de Entidades Culturales de Catalunya, a la plaça de Catalunya, donant a conèixer les seves activitats i les dels Lluïsos tot repartint entre els assistents tota mena de fulletons i el butlletí de la nostra entitat.

Com a germanor amb les diferents cases regionals, també ha estat present amb ballades a la Casa de Cantabria i al Centro Castellano Leonés, sense oblidar les sortides de la Roda, com per ara la de Gualba per part del Grup de Pares.

Endavant, doncs, amb tota aquesta enriquidora feina. Tot el conjunt dels Lluïsos és al vostre costat.

Antoni F. Araujo

Manualitats

Fa vint-i-cinc anys vàrem començar l'aventura de crear la secció de MANUALITATS. Ho anunciàvem en el Butlletí número 3 del mes de setembre del 1985:

ATENCIÓ! MOLT IMPORTANT!

Temps era temps que a les escoles s'ensenyava costura. Ara, després de molts anys d'haver descartat els drapets i les labors, sentim enyorança de tornar-ne a aprendre.

A partir del proper mes d'octubre posem a disposició i servei de joves i grans la secció de **MANUALITATS**

El mes de novembre ja teníem fent classe a set professores i aprenent, 20 alumnes.

El mes de desembre vàrem fer la primera exposició, en la que hi participaren els 49 alumnes de la plantilla

La llista de professores "

Carme Oliva, Josefina Varcàrcel, Elena Sal, Margarida Ferraté, Concepció Guàrdia, Montserrat Guix, Montserrat Mayol, Dora Serra i Segu Vaquero.

VIDA DE LES SECCIONS

Després de vint-i-cinc anys aquesta secció encara és de les més actives de la Casa. Ho celebrarem amb un dinar, el pròxim mes de desembre, el dia 13, festa de santa Llúcia, la nostra patrona.

Excursionisme

Del 4 al 9 d'octubre del 2010, el grup d'excursionistes dels Lluïsos, les persones més rondalleres de la Casa, hem anat a passar uns dies a Andorra. Acompanyats per una guia, hem fet un recorregut molt interessant per la ruta del romànic. Hem visitat Sant Martí de la Cortinada, Sant Joan de Caselles, Santa Coloma, Sant Miquel d'Engolasters, Santuari de Meritxell, Sant Pere d'Os de Civís, Sant Joan d'Encamp, Sant Climent de Pal i Sant Miquel de la Mosquera.

Una bona colla vam anar a Caldea a remullar-nos; els que són de secà van fer una bonica excursió pels Cortals d'Encamp. Així, tots contents.

El dia de la tornada vam parar a Puigcerdà i després d'un excel·lent dinar a Llúcia vam posar la directa cap a casa, amb ganes de tornar a repetir l'experiència.

En Manel Ferrer, com sempre, ens ha fet una magnífica ressenya de tots els dies. Si esteu interessats a llegir-la, podeu anar a Secretaria i treure'n una còpia. Gràcies Manel.

Maria Franquesa

ATENCIÓ

Dia 27 de novembre, a les 20 hores
Passi del Power Point de

ESCÒCIA

A continuació: **Sopar de Germanor**

Teatre

Entre mujeres

Qui és el que no recorda amb nostàlgia el temps passat a l'escola?

Qui el que no voldria reviure aquelles estones passades amb companys i companyes adolescents, plenes d'il·lusió i de projectes?

Qui és el que no dibuixa un somriure en recordar les situacions alegres viscudes en aquells temps llunyanos?

I qui, el que no recorda situacions compromeses aleshores, i que ens van semblar fins i tot tràgiques, i que ara ens semblen infantils?

No ens faria il·lusió retrobar-nos amb aquells vells companys i companyes de la infància o de l'adolescència?

És el que fan cinc dones ja ben entrats els quaranta, tot reunit-se a casa d'una d'elles per recordar aquelles vivències del seu col·legi i totes les activitats, trobades, festes i confidències pròpies d'aquells llunyanos dies.

En un ambient molt cordial al principi, es van desgranant a poc a poc els petits - i no tan petits - secrets de cadascuna, les rancúnies i les pors viscudes aleshores amagades i que ara, passats tants anys, tornen a sortir a la llum amb conseqüències fins i tot dramàtiques. Així sen's destapen amors i odis arraconats tant de temps, que surten ara amb tota la força acumulada al llarg de dies i dies de tenir-los latents, només els ha faltat el retrobament perquè aflorin amb tot el seu abrivament i les sacsegin a totes, ara adultes, per donar si cap, més dramàtica a les situacions que es varen viure a l'escola.

L'obra de Santiago Moncada, ben dirigida per l'Ilida Íñigo, que interpretava a una de les dones, ens dóna una clara visió de tota mena de sentiments barrejats d'amistat, amor i odi i del que poden aquests sentiments perdurar al llarg del temps fent fins i tot que les nostres vides presents i futures es vegin condicionades -com les de les protagonistes- per totes les vivències de la infància i l'adolescència. Un bon motiu doncs per fer-nos raonar i rumiar seriosament.

Com no podria ser d'altra manera, cal felicitar a tot l'equip de l'Auca, que ha sabut posar en escena un cop més una obra tan enriquidora com la comentada, no solament

VIDA DE LES SECCIONS

a les actrius sinó també l'equip tècnic, compostat per més del doble de persones de les que es van veure dalt de l'escenari.

Antoni F. Araujo

Teatre infantil i juvenil

Ja hem començat el curs amb moltes ganes i il·lusió.

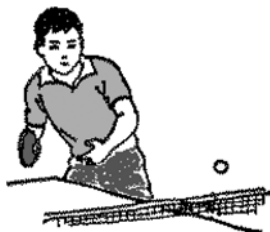
Degut a la gran demanda que tenim de nens i nenes del barri que volen fer teatre, aquest any hem ampliat els grups: tenim el grup d'iniciació a les arts escèniques, els més petits de la casa. Hem passat de dos a tres grups infantils, els formen nens i nenes d'entre 8 i 12 anys. El juvenil també s'ha ampliat i ara hem format un segon grup, de joves d'entre 13 i 17 anys.

Un total de sis grups amb més de 80 actors i actrius, amb moltes ganes de fer teatre i passar una estona divertida.

Podem sentir-nos molt orgullosos que tants nens i joves de la casa i del barri vulguin fer teatre als Lluïsos, senyal de que oferim un bon nivell interpretatiu i que durant una estona gaudeixen i es diverteixen fent teatre.

Cecília Font

Secció de Tennis Taula

Inici d'una nova temporada i ja tenim els primers èxits de l'any. Aquest octubre l'equip dels Lluïsos d'Horta s'ha proclamant sotscampio de Catalunya per comarques. L'equip format per Albert Lorente, Oriol Costa, Benito Moreno, Jordi Perpinyà i Jaume Miró han assolit aquest triomf, només superats per el Vilafranca.

Pel que fa a les lligues, aquest any tenim els dos equips de veterans, un a primera categoria i l'altre a segona i el nostre equip de referència a la Segona Divisió Nacional Estatal.

A més, aquest octubre s'han iniciat de nou, les activitats de l'escola de tennis de taula,

ampliant els horaris, ja que el nombre d'alumnes augmenta. Ara els dilluns, dimarts i dimecres, els podreu trobar a la sala tot practicant.

Si no ens trobeu a la sala sapigueu que ens podeu trobar a l'adreça electrònica tennistaula@lluïsohorta.cat on podeu consultar-nos qualsevol cosa.

**Vols Jugar a Tennis de Taula????
Vine a l'escola dels Lluïsos d'Horta
Dilluns i Dijous de 17,30 H a 19 H
Telèfon 646314448
tennistaula@lluïsohorta.cat**

Josep Magrans
Vocal de Tennis Taula.

Ja s'ha iniciat la III temporada de Vespres de jazz que portarà a l'escenari del Lluïsos 9 concerts d'aquest tipus de música i que ens faran gaudir de la música en directe.

La nostra intenció, es mantenir el mateix format que en edicions anteriors, tot introduint alguna sorpresa!!! Esteu preparats????

D'entrada el passat 18 de setembre, i en el marc de la Festa Major d'Horta va tenir lloc al carrer, davant dels Lluïsos, el concert inaugural d'aquest any amb el grup **The New Orleans Ramblers**. Els que veu venir veu poder gaudir d'un trio excepcional tot recordant clàssics del Jazz.

I primera novetat d'enguany!!!, el 16 d'octubre i ja a dalt del nostre teatre ens engresquem amb un nou format i vam convidar a **Jazz Cor de l'entitat Nova Èga-**

VIDA DE LES SECCIONS

ra, grup coral dirigit per **Víctor Frigola**, i acompanyats amb **Clara Luna** com a Solista (una excel·lent veu), i **Toni Roca** al piano. Al final el públic va pujar també a l'escenari a gaudir la copa de cava de rigor, Sumarroca, naturalment.

Els propers concerts, i ja amb el format habitual, seran:

20/11/2010 **BARNOUCHE**

Francisco Asensio, guitarra, **Marco Boi**, contrabaix i **Laurent Bozzetto**, guitarra

11/12/2010 **CRIS JAZZ QUARTET**.
Cristina González, veu, **Jordi Duran**, piano, **Jaume Duran**, contrabaix i **Joan Terol**, bateria

Us esperemiiiiii

Josep Magrans i Breu

Grup Fotogràfic d'Horta

XLVIII Concurs Nacional de fotografia trofeu "Lliri de Sant Lluís"

VEREDICTE:

Obres presentades: 126 de 43 autors
Obres acceptades: 126

PREMI D'HONOR: Títol: Niños del Atlas
Col·lecció de **Miguel Parreño Méndez** de Barcelona. FCF;288/1

PRIMER PREMI: Títol: Joan
Juan Carlos Lizancos d'Esparraguera. FCF;1544/64

SEGÓN PREMI: Títol: Retrat 2
Juan Tejero Gómez de Granollers. FCF 84/3

TERCER PREMI: Títol: El pas del temps
Andrés Noguero Cazorla de Sitges. FCF 1500/66

CLASSIFICACIÓ SOCIAL

PRIMER PREMI: Títol: Dansa
Joaquim Terradas Pujol

SEGÓN PREMI: Títol: Santa Linya
Ernest Sitjà i Franquesa

TERCER PREMI: Títol: Immensitat
Oriol Purroy Terradas

L'amor i l'amistat passen per aquesta terra amb un vel al front i els llavis closos. Cap ésser humà no pot dir a un altre "com" l'estima: sent, només que l'estima. L'home interior no té llenguatge; és mut.

Jean Paul Richter

Sense llibertat no hi ha ànima. Sense ànima no hi ha art.

La paciència és amarga, però els seus fruits són dolços.

Jean Jacques Rousseau

Salvador Casals i Gausachs

Membre de la Comissió de Recerca Històrica

De quan l'edifici dels Lluïsos va estar a punt de canviar de lloc...

En acabar la guerra la nostra entitat es trobava en una situació molt precària; la sala d'espectacles destruïda per l'incendi de l'any 36; sense activitats i amb la massa social dispersa.

El primer testimoni escrit d'un reinici d'activitats el trobem en un antic llibre d'Actes, on hi consta l'acta número 1 de data 22 d'abril de 1941 —la primera de després de la guerra civil— on es diu que *reunida la junta Directiva bajo la presidencia de D. Domingo Mercader, y con asistencia del Rvdo. D. José Tintó Pbro., y de los directivos señores Gausachs, Magrans, Vendrell, Caminal, F. Solé y P. Solé...* es varen prendre diferents acords com *la redacción inmediata del Reglamento de la Academia...de acuerdo con la orientación del nuevo régimen...* i es va debatre *largamente sobre la cuestión económica*.

De l'incendi només se'n salven l'estructura del cafè i la vivenda on vivia el senyor Martí Torner i la seva família; aleshores el senyor Torné regentava el cafè de l'entitat.

Així doncs, l'any 39, acabada la guerra, aquella junta directiva es troba amb una sala d'espectacles i escenari totalment destruïts i, en el solar on era ubicat el frontó abans de la guerra, un local que els fusters col·lectivitzats havien construït per a treballar-hi en conjunt. *L'edifici*, segons ens explica el senyor Pere Solé en el capítol XXX dels seus *Records d'altres temps, ens serví de base per, tot fent vertaders prodigis, muntar-hi l'escenari i sala d'espectacles amb caràcter provisional*. Tan és així que —acaba el senyor Solé— *per Nadal del 1939 inauguràvem el nou teatre amb "L'Estel de Natzaret"*.

Ben aviat es fà palès un millorament de l'escenari i adequació de la sala a les noves necessitats i així trobem que en l'Acta número 12 de 18 d'agost de 1941 es pren l'acord *de efectuar obras en el Centro con el fin de ponerlo en condiciones ante la próxima temporada de invierno, nombrándose*

a los señores Mercader y F. Solé para que juntamente con el contratista señor Pastó estudien las obras a realizar con carácter inaplazable.

Es treballa de ferm i el dia 15 de setembre s'aprova el pressupost i el projecte d'obres i s'anomena a dos membres de la junta perquè gestionin l'obtenció d'un crèdit particular per fer front al projecte.

El dia 10 d'octubre s'anuncia a la junta que les gestions realitzades per aconseguir el crèdit *se han visto coronadas por el éxito más lisonjero*.

Malgrat tot, quatre dies després, el 14 d'octubre, es constata el fracàs —a última hora— d'aquestes gestions (el crèdit era de 30.000 pessetes), però d'altra banda s'anuncia que s'han aconseguit préstecs de diferents persones per valor d'unes 15.000 pessetes aproximadament i se'n tramiten d'altres.

Tant és així que, set dies després, el 21 d'octubre¹, en Acta número 17, s'anuncia el felix acabament de la empresa, amb el següents resultats:

- 1.500 pessetes en donatius²
- 19.000 pessetes en diversos préstecs al 3%

d'interès.

10.000 pessetes en un crèdit de la Banca *Riba y García* al 4%.

En aquesta mateixa reunió també s'acorda instar al senyor Pastó perquè comenci les obres tant aviat com sigui possible i s'anomena al vicepresident senyor Gausachs *director de las obras a realizar en el escenario, y en lo referente a instalación eléctrica*.

Es fà difícil trobar en les actes de les reunions més detalls no d'aquesta, sinó de moltes altres qüestions, doncs son redactades sense tenir massa en compte el valor que el seu testimoni tindrà en un futur. Hem de seguir un altre cop al senyor Solé quan ens diu que *aquell Nadal ja es feren els pastorets en el renovat teatre*.

1 El senyor Pere Solé en el seus Records... diu que aquesta data correspon a la de començament de les obres.

2 El senyor Solé puntualitza més i parla de set donatius per un total de 4.350 pessetes.

RECUPEREM LA NOSTRA HISTÒRIA

El 21 de novembre de 1948, es anomenat nou rector de la parròquia: Pere Simó, que s'integra amb entusiasme als Lluïsos i ben aviat comença a suggerir la necessitat de noves i grans reformes; de fer uns Lluïsos nous, més o menys...

És veritat que començava a sentir-se la necessitat d'unes noves instal·lacions, d'un teatre digne de la qualitat del quadre escènic del moment i dels espectacles que es representaven.

El dia 2 de desembre se celebra una reunió extraordinària de junta directiva per donar la benvinguda al nou consiliari Pere Simó i, en aquesta reunió, *Mn Pedro Simó se nos ofrece para todo lo que nos pueda ser útil, y nos habla de la necesidad de alargar la sala para darle mayor cabida y pasar el café donde está actualmente el patio. Nos dijo que por el asunto económico no nos espantáramos (sic.) porque con ganas de trabajar y con la ayuda de Dios, todo se arreglará. Se acordó avisar al arquitecto Sr. Enrique Matas para que nos hiciera un pequeño proyecto de estas modificaciones mas arriba apuntadas*

Però heus aquí que el dia 15 de març de 1949 les coses donen un tomb inesperat, dons, en la reunió de junta d'aquest dia, en el moment de parlar de les obres de millora, el consiliari Pere Simó fa una inesperada proposta: *la construcción de un gran Centro en el actual campo de baloncesto*. La proposta se toma con alegría por toda la junta.

Les coses doncs, han canviat radicalment. D'unes millores, més o menys importants a fer als Lluïsos actuals, es passa a la construcció d'uns annexes a l'església parroquial de Sant Joan d'Horta, on estava ubicat el camp de bàsquet.

Arribem a la reunió de junta del dia 7 de juny on es pren l'acord de *encargar al arquitecto Sr. Matas el proyecto de posible nuevo Centro, en el campo de baloncesto*.

Però, en la reunió de junta del 21 de novembre les coses es torcen de manera definitiva, ja que... *el presidente da cuenta de algunos pasos dados referentes a las obras y parece que la primera dificultad es la venta del actual Centro pues se necesita permiso del Sr. Obispo y parece que no lo dará*.

I a partir d'aquí, ja no es parla mai més del projecte, que queda, pel que es veu, definitivament abandonat.

Tot plegat ens dóna a entendre que la cosa no era prou clara des d'un principi.

Ens podríem preguntar el per què de

les presses en sol·licitar del senyor Matas l'avantprojecte de l'obra tenint en compte que això val uns diners, però hem de suposar que el senyor Matas, —igual que va fer posteriorment en el projecte de la reconstrucció dels actual Lluïsos— no devia cobrar ni un duro.

El senyor Pere Solé — no sabem perquè—en els seus *Records d'altres temps* no menciona mai aquest episodi que necessàriament coneixia, doncs llavors era membre de la junta directiva i només ens diu que *la directiva del Centre pensava posar fil a l'agulla i procedir a la construcció definitiva d'un teatre que respongués a la qualitat del nostre quadre escènic i als espectacles rellevants que s'hi anaven presentant. 1, així, fou com, l'abril del 1950, en reunió general, l'assemblea de socis acorda tirar endavant el projecte presentat per la directiva previa consulta amb la gent més destacada del Centre. Es feu present el fort endeutament que ens posaríem al damunt i es demana la més entusiasta i efectiva col·laboració moral i material de tothom*.

La curiositat ens a portat a buscar i remenar entre la pila d'antics plànols rescatats del cul d'un armari, colgats per paperassa i més paperassa en un dels pesats i poc reconeguts treballs realitzats per la Comissió de Recerca Històrica. (Si no ens alabem nosaltres, qui ho farà?).

I, *Eureka*; els varem trobar. Varem trobar els plànols del projecte, atrotinadets, vellets i plens de pols, per no dir d'un altra cosa.

En primer lloc, i per situar-nos, en la figura 1 es presenta un petit plànol de la situació del Centre, fet per l'autor d'aquest escrit.

Es pot veure que l'edifici tenia façana al carrer de Salses, per un costat i al de la Rectoria per l'altra.

Tenia una forma en "L" irregular, rodejant pràcticament l'absis de l'església Parroquial de Sant Joan d'Horta.

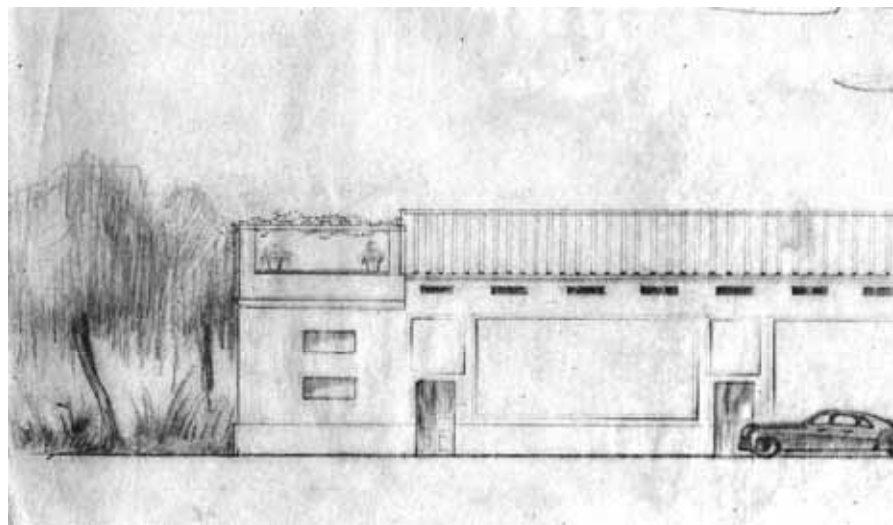
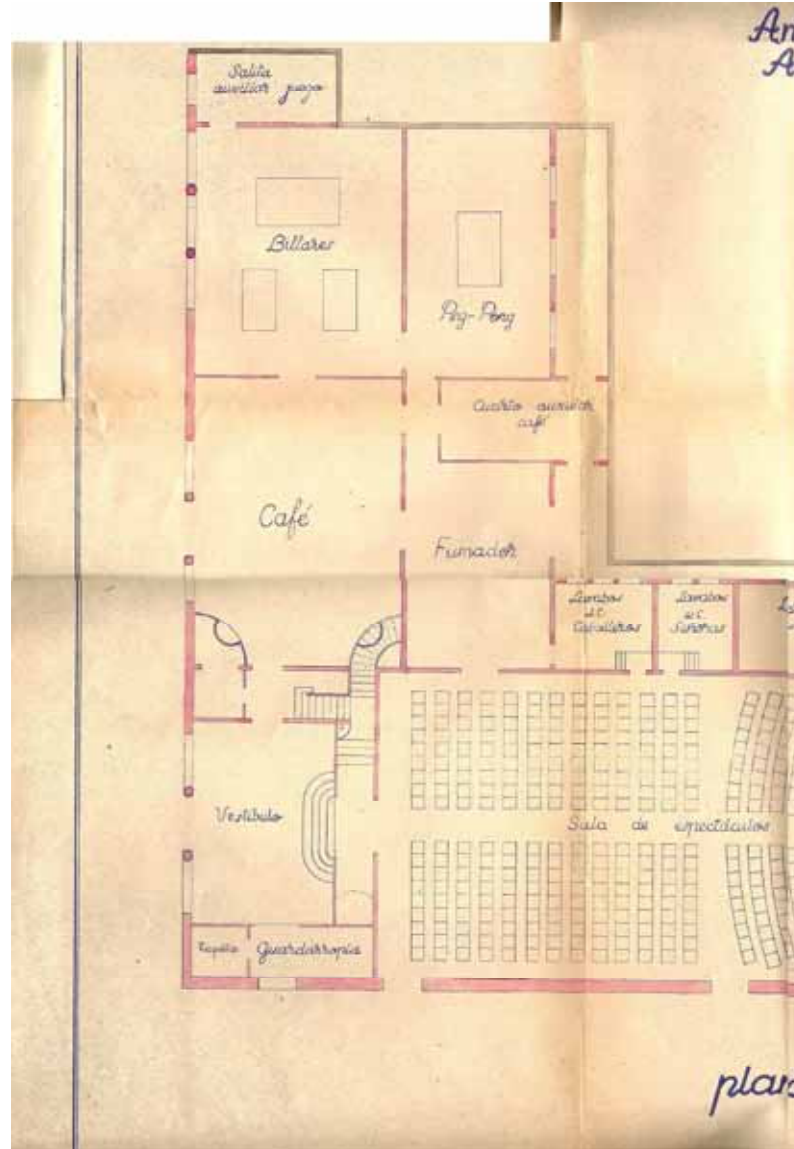
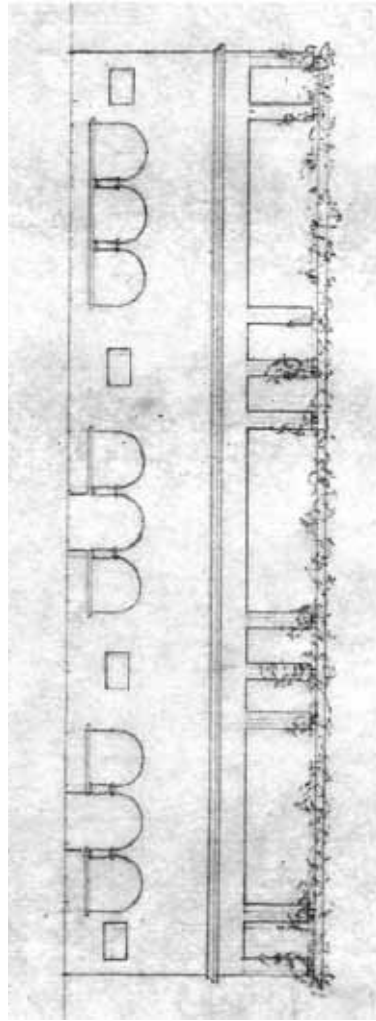
Edifici era compost de planta baixa i planta pis, retrassada de façanes i terrassa conformada a manera de pèrgola, ideal per a cel·lebració d'actes a la fresca els dies d'estiu.

El desenrotllament de la façana era d'uns 76 metres.

Segueix a la pàgina 14

REPRODUCCIÓ DE L'AVANTPROJE L'ARQUITECTE SR. EN

FAÇANA A CARRER DE LA RECTORIA

FAÇANA A CARRER

RECUPEREM LA NOSTRA HISTÒRIA

Ve de la pàgina 11

Per a fer-nos una petita idea de les seves dimensions, heus aquí algunes dades calculades a partir dels plànols:

PLANTA BAIXA

- SALA D'ESPECTACLES amb una platea per a 286 localitats amb un escenari de 7 metres de boca i una amplada de 11,5 metres i una fondària de 8,5 metres, amb una superfície en planta de 375 m². Constava també d'una sala annexa de 25 m² com a taller.
- SALETA AUXILIAR DE JOC, d'una superfície de m² m
- SALA DE BILLARS, d'una superfície de 68 m²
- SALA CAFÈ, d'una superfície de 83 m².
- SALA DE PING PONG, d'una superfície de 53 m².
- SALA-FUMADOR, annexa a la sala espectacles, per al descans en els entreactes, d'una superfície de 34 m²

PLANTA PIS

- SALA BIBLIOTECA, d'una superfície de 36
- SECRETARIA GENERAL, d'una superfície de 18 m².
- SALA AUXILIAR, d'una superfície de 10 m².
- SECRETARIA D'ESPECTACLES, d'una superfície de 12 m².
- SECRETARIA D'ESPORTS, d'una superfície de 12 m².
- SALA DE DIORAMES³, d'una superfície de 18 m².
- SALA D'ASSAJOS, d'una superfície de 25 m².

En les pàgines centrals reproduïm els plànols del projecte i uns esbossos de les façanes fets a llapis, sobre paper vegetal amb tota seguretat pel mateix senyor Enric Matas i Ramis.

³ Fets pels pessebristes de l'Entitat, eren una representació corpòria d'una escena representativa de La Passió (Calvari, Sant sopar, etc.) Era com una mena "d'exposició" de quadres de La Passió, molt anomenada i meritòria i per això es projectava en una sala expressament.

Fig. 1 - Plànol de situació

Dos diorames de "La Passió d'Horta"

UNA MICA DE TOT

El conte del soci

Arma letal

En Ferran un noi de nou anys, ja és al llit llegint des de les deu. Just quan acaba d'apagar el llum entra en Ton, el seu germà, de tretze anys, molt cregut de la seva superioritat.

—Encén el llum, tio...

—Despulla't sense llum. Hi ha un mosquit tigre.

—Doncs tanquem la finestra.

—No! Deixa-la oberta que així s'escaparà. Fa massa calor.

—Doncs me'n fot! No vull que entri tota la fauna d'estiu, jo dormo sota la finestra, no vull que em piquin —diu autoritari, tancant la finestra amb un cop sec.

Als deu minuts en Ton dorm com un soc. Les seves bambes flairegen a rocafort. En Ferran obre de nou la finestra per escampar la mala olor. Res, que no pot dormir. Sent tocar les onze al campanar de l'ajuntament just al mateix temps que el mosquit decideix picar alguna cosa, *zum-zum...*

O ell o jo, pensa. Agafa el coixí, s'agenolla sobre el llit i espera. El mosquit percep un moviment sospitos i es queda quiet. El Ferran quiet també, a l'expectativa... quan l'insecte creu que no hi ha perill reprèn l'atac, el nen li clava cop de coixí. Res, no ha encertat, aquesta bèstia és com un helicòpter: *zum- zum...*

Des de la porta, el pare pregunta en veu baixa,

—Esteu bé nois?

—Hi ha un mosquit molt gros...

—Doncs tapa't de cap!

En Ferran s'està posant nerviós

He d'acabar amb tu, bitxo del dimoni! I comença a cops de coixí per aquí i per allà, surt del llit, creu haver localitzat on és, una i altra

vegada se li escapa. Per fi li clava un cop molt fort i ara sí que l'encerta. El mosquit és tan gros que se sent quan cau a terra.

—Ara podré dormir!

Encara no ha agafat el son quan en Ton comença a roncar. *Si el pogués fer callar... però els pares no veurien amb bons ulls que fes servir la mateixa arma letal amb què he matat el mosquit.*

Oh! que és de dura la vida!

El mosquit, a terra, sense ales, agonitza, pobret.

—Em sap greu noi, quin dia més dur, i tot per culpa del sòmines del meu germà!

Esriptora: **Montserrat Reguard**

Sòcia núm. 374

Il·lustradora: **Clara Solé**

Sòcia núm. 265

Racó dels Lluïsos

La fotografia del butlletí 99, correspon a l'escala i la porta del passadís on hi ha el magatzem.

Guanyador: **Sergi Pros**

Endevineu el nou racó, apa:

UNA MICA DE TOT

Festa Major

Quan Horta encara era un poble amb masos, vinyes i camps de verdures, en arribar el setembre, després de la verema, la seva gent es prenia un respir i jugava a ser infant: celebrava la Festa Major. Muntava envelats, llogava uns firaires, organitzava festes de tota mena i acabava amb un espetec de coets i petards (la resta de municions de la nit de Sant Joan)

seguir la tradició tot celebrant la nostra Festa Major.

N'hi ha prou amb una dotzena de persones (la Comissió de Festes) per fer bellugar tot una barriada.

El Pregoner Sergi Mas molt ben envoltat

Avui dia som un racó de la ciutat. Ja no tenim masies, ni camps de verdura, ni vinyes. Tenim cotxes, segones residències, televisions i estrès. No obstant això, sentim enyorança dels temps pretèrits i desitgem

**L'andròmina dels Lluïsos que enguany no va
Tenir la sort de l'any passat.**

Comencem amb el pregó: un personatge mediàtic, conegut a través de la TV, i la plaça del Mirador s'omplirà de gom a gom per veure'l i escoltar-lo.

UNA MICA DE TOT

S'organitzen un seguit de concerts, per a infants, joves i adults; correfocs, tamborinades, curses atlètiques, de bicis, scalextric o d'andròmines; sardanes, tallers de pintura, de manualitats; nits de jazz, de balls, de danses,

L'extraordinari circuit de Scalextric

de cants corals, exposicions, campionats esportius, un dinar popular, la fideuà, un sopar de seques amb botifarra (si la pluja no ho espatlla!); fins recordem el nostre Patró, Sant Gaudenci a qui un dia li demanàrem el regal de la pluja i cada any ens l'atorga. Gràcies, Sant Gaudenci, malgrat ens espatllis algun dels actes!

Visca la Festa Major!

Dora Serra

ATENCIÓ!!

El nostre butlletí ha arribat al nº 100 i ens agradaria que el 101 tinguéis nom propi.

Us animem doncs que ens ajudeu a batejar-l'ho tot fent-nos arribar les vostres propostes a Secretaria o al correu dels Lluïsos:

info@lluïsohorta.cat

ENTREVISTA

Núria Font i Revilla Presidenta dels Lluïsos

Neix 5/5/1967

Ens hem saltat una colla de socis en l'ordre de fer l'entrevista. Hi ha una raó de pes: aquest butlletí és el número 100. Ens sembla prou important el fet d'haver arribat a un número rodó per fer-ne una edició extra. És extra, doncs, l'entrevista amb la nostra sòcia 139 per ser la presidenta d'aquesta Casa des de l'any 2007 que fou escollida democràticament.

La Núria és filla d'Horta; la tercera de set germans; de pares molt actius. El pare, en Jaume Font, va suplir la presidència dels Lluïsos quan va morir en Ferran Solé, de la qual junta n'era vicepresident fins aquell moment. Quan es convocaren eleccions va sortir com a president l'Enric Roig.

Núria: Jo ja formava part de la junta durant el mandat d'en Ferran Solé. Era vicesecretària. En la nova junta vaig seguir exercint el mateix càrrec; la secretària era la Maria Franquesa.

Dora: Però l'any 1990 es va casar amb en Toni Solé i va fer una petita parada d'activitats extres. En aquest interval, el matrimoni ha tingut dues filles: la Marta (1995) i la Clara (1996) Ara és hora de tornat a treballar per als Lluïsos!

Núria: El curs 1997/98 torno a exercir de vicesecretària.

Dora: I l'abril del 2007 es transforma en presidenta, la segona dona que exerceix aquest càrrec. Recordem el mandat de la Carme Oliva. Pregunta a la Núria ¿de petita havies somniat en portar les regnes d'aquesta Casa?

Núria: Nooo!!! Em feia por parlar en públic; fins llegir m'espantava. Era capaç de cantar i dirigir cants a la Parròquia, però no pas parlar en públic.

Dora: Quin dels teus germans té aptituds de líder?

Núria: Esperit de líder, cap. Ara bé, constant i tenaç per a tirar endavant un projecte, l'Erènia. Va ser ella la que va crear el grup

de teatre infantil i juvenil, venent tots els inconvenients. Va ser la propulsora de l'escola de teatre que avui dia està fortament arrelada a la Casa. La recordo a la porta de l'escenari, cada dimarts i dijous, esperant la gent del grup teatral d'adults, per posar-los en marxa. No es presentava ningú. La setmana següent

La Nuria, el Toni, la Marta i la Clara

ella tornava a esperar... i tampoc acudia ningú. Tornem-hi!... Per fi va començar a trobar personal i el teatre va ressorgir. Hi va haver una colla de directors, un seguit d'estils... Va ser una època difícil, però el teatre va anar funcionant sempre fins a pujar de nivell i tornar a ser l'estrella de la Casa, tal com ho havia estat en temps pretèrits.

Dora: No oblidarem la tasca de l'Erènia i li donem les gràcies. Però ara es tracta de parlar de la Núria. Explica'ns alguna cosa que records de la teva infantesa que et lligui amb els Lluïsos.

Núria: El que més recordo són les sessions de cinema. Cada diumenge, tots els germans, cap als Lluïsos. El senyor Ramon Ballester ens

ENTREVISTA

reservava l'última fila, ens comprava crispetes per a tots i ens acompanyava fins al final de la sessió. Ens feia d'avi. Mentrestant, el pare feia d'acomodador, de taquiller, de moderador, el que convingués. Acabada la sessió ens donaven una escombra i, a netejar la sala. Quan vaig ser una adolescent, ja ajudava de taquillera a la senyora Carme Guindolain. Sempre hi havia també, la Carme Ballester i en Jaume Caminal, l'ànima de la secció de Cinema. També vaig començar a ajudar en les tasques de secretaria: omplir carnets de socis, preparar sobres, enviar cartes... Als vespres m'estava a secretaria fins que el pare em venia a recollir, en acabada la seva jornada laboral. De primer xerrava una estona amb en Ferran Solé, en Josep Forn, en Salvador Casals... i després, cap a casa tots dos!

Dora: Vas participar en teatre o esbart?

Núria: Dels sis als vuit anys vaig ballar a l'Esbart. Era la més petita del grup. Quan feien ballades en algun lloc, jo era la portadora de l'estendard (no es fiaven de les meves aptituds dansaires) Als 14/15 anys, quan va dirigir una colla de sarsueles la Benvinguda Valldaura, jo cantava amb el cor. Ja he dit que cantar mai no m'ha fet vergonya. És el parlar, el que em feia por.

Dora: Però ara parles en públic i ho fas molt bé. Com has vençut la por?

Núria: Escoltant i observant. La por es venç fàcilment quan el que dius et surt del cor.

Dora: Potser series un bon polític. Has pensat a presentar-te en algun partit?

Núria: No. No m'ha passat pel cap posar-me en política. No hi ha cap partit que m'acabi de convèncer. Un polític deu obediència al partit i jo no m'adhereixo a cap.

Dora: Pensava que treballar a Torre Jussana t'induiria cap a aquest món.

Núria: Torre Jussana és un centre de servei per a les associacions de Barcelona. Jo treballa com a administrativa d'aquest centre que està dirigit per un Director Municipal i un d'Associatiu, jo pertanyo a la part associativa. La meua feina no té res a veure amb política.

Dora: Perdona; deixem aquest tema, en el qual m'hi perdo, i tornem als Lluïsos. Què és els Lluïsos jurídicament?

Núria: És una Entitat canònica privada. Forma part de l'Església Catòlica però té una vida pròpia en quant a qualsevol gestió. Té un edifici en propietat i això li dona independència. Aquesta Entitat forma part del Consell Pastoral de Sant Joan d'Horta i ajuda a la Parròquia en allò que pot, com poden ser les campanyes de Mans Unides, campanyes de la Fam... de tot allò que se'ns demani col·laboració. La Parròquia, al seu torn, també ens ajuda: ens cedeix espais quan els necessitem i en tot el que sorgeix de

nou o inesperat durant l'any. Els Lluïsos també pertany a la Federació d'Ateneus de Catalunya, de la qual en sóc vocal. Aquesta Federació ens informa quan hi ha subvencions, canvis de lleis; ens ofereix formació i ens ajuda a estar connectats amb altres Entitats semblants a la nostra. Formem part de la Coordinadora d'Entitats d'Horta i ajudem i col·laborem sempre que és oportú i possible. Formem part de Consells Sectorials del Districte...

Dora: Ufff!!! Quanta feina! Ara digues: què és per a tu, a nivell personal, l'Entitat dels Lluïsos?

Núria: És la meua segona casa. És més que un edifici: són les il·lusions que molta gent comparteixen donant el seu temps, oferint les seves aficions, activitats, projectes... són els aplaudiments quan el teló baixa després de la representació del Pastorets o de l'obra apoteòsica de les Festes de Sant Lluís... M'omple d'orgull poder ajudar, des del meu càrrec de presidenta, tanta gent que té aptituds per a fer coses grans o petites, com és potser fer ganxet, enfocar un actor dalt de l'escenari, oferir una copa, escoltar aquell que declama, mirar el nen que dansa... Tothom té el seu do especial i aquí, als Lluïsos, té l'oportunitat de donar-lo a conèixer, de compartir-lo amb altres... Estic orgullosa de presidir aquesta Casa!

Dora: Nosaltres també estem orgullosos d'aquesta presidenta, com ho seguim estant de tots aquells -i aquelles- que la precediren.

Dora Serra

La família Font (a dalt, d'esquerra a dreta): L'Erènia, la Montserrat, la Núria i l'Erènia II. (Al mig): el Jaume II(+), la Cecilia i en Jaume (+). (A sota): el Joan i el Jordi.

Tenim drets

És evident que tots tenim els nostres drets i que els hem de defensar amb fermesa davant tothom, tal com se sol dir, a capa i espasa.

Com a poble, i com a persones, tenim el dret a decidir, tenim el dret que els nostres governants siguin honestos i honrats i que treballin pel bé del poble, tenim el dret a l'ensenyament, la sanitat, el treball i la vivenda. Tenim, en definitiva, molts drets que de vegades es veuen compromesos i, per tant, tenim també aleshores el dret a manifestar la nostra disconformitat de manera contundent davant qui calgui.

No és pas el primer cop que el nostre poble surt al carrer a demanar respecte pels seus drets, que tant ens han costat d'aconseguir, i demanem amb fermesa el respecte pels nostres drets.

Malauradament hi ha persones i col·lectius que entenen que els seus drets són els únics que valen i no tenen ni un xic de respecte pels drets dels altres. És així com hem vist recentment, per exemple durant la diada de la vaga general del proppassat 29 de setembre, com una sèrie de brètols, sense cap mena de respecte per res i per ningú, van campar per la ciutat destrossant tot el que se'ls posava per davant demostrant tothom que els seus drets són els únics.

Vivim actualment en l'era de la informació, tenim tota mena de maneres d'informar-nos del que passa pel món i pel nostre país, sense necessitat que aquesta informació sigui manipulada, ja que, afortunadament, ara disposem d'Internet, xarxes socials i sms's que porten la notícia directament i sense censures, tot i que s'ha de ser prudent a l'hora de donar crèdit a segons quines informacions rebudes.

El que ningú pot dir és que no estava pas informat que hi havia una vaga general en aquesta data i, per tant, tots els piquets "informatius" eren fora de lloc ja que tothom n'era al corrent. El que de veritat són aquests piquets és coaccionadors, o és que ningú ha

sentit mai que algú digués: jo vaig a treballar però si ve un piquet, plegaré, o aquell comerciant que obre les seves portes i les tanca després per por que els piquets (violents) els facin tancar o els trenquin els vidres? Tot ho hem escoltat algun cop, i especialment aquest passat setembre.

En aquests cassos, ho hi ha cap mena de respecte pels drets dels demés, que van optar (amb tot el seu dret) per no secundar la vaga, amb tots els arguments que ells mateixos creien convenients.

En definitiva, si demanem drets hem d'ésser capaços de respectar els dels altres.

Sempre he cregut —i he practicat— que la bona educació recau en el que jo en dic les tres "R", que són: respecte, reflexió i responsabilitat, tres postures que van ésser en un altre lloc el dia de la vaga i també molts altres dies. Si tothom hagués respectat i si haguessin reflexionat abans d'actuar d'una manera irreflexiva, no hagués passat el que es va veure, i si tinguessin una mica de responsabilitat, no girarien l'esquena tot donant les culpes als demés.

És per tot això que crec fermament que la nostra tasca com a adults és inculcar als nostres joves aquesta filosofia que jo en dic de les erres, i és també el que recomano que fem com a Entitat que som, envers joves i grans: inculcar el respecte per tot i tothom, la reflexió abans de prendre decisions, i la responsabilitat davant dels nostres actes.

Antoni F. Araujo

Des d'aquestes pàgines convidem i animem a tothom a participar en aquesta nova secció d'**Opinió**.
Podeu adreçar els vostres treballs a **info@lluishortacat**
fent constar "Secció Opinió del butlletí"

Us hi esperem!!

RACONET INFANTIL

Preguntes

El món és rodó i li diem "planeta; si fos pla, li diríem "rodoneta"
Per què els pilots kamikaze porten casc?
Si un advocat es torna boig, perdrà el judici?
Una dona encinta, pot estar també en compact?
Què contenen les ovelles per poder dormir?
Per què les prunes negres són roges quan estan verdes?
On és l'altre meitat del Mig Orient?
Fins on s'ha de rentar la cara un calb? Eh!
Eh, eh!
Per què el sol aclareix el cabell i enfosqueix la pell?
Per què no hi ha menjar de gats amb sabor de rata?
Per què les ovelles no s'encongeixen quan plou i els sueters de llana sí?
Si volar és tan segur, per què li diem a l'aeroport, "terminal"?
Per què "tot junt" s'escriu separat i "separat" s'escriu tot junt?

D'on venen les frases fetes?

La quinta força

Era costum als ajusticiats penjar-los fora muralles, als camins d'accés a les ciutats per a que tothom els veies com a mostra de la realització de la justícia. A Barcelona hi havia diverses forques que s'anaven allunyant del nucli urbà. Quina era la més llunyana? Es clar: la cinquena.

Baixar de l'hort

Temps enrere en masos aïllats la majoria de relacions socials es feien el dia de mercat i aquells pagesos que es posaven al dia a marxar forçades s'emblava que no s'assabentessin de res. Es clar, acabaven de baixar de l'hort.

Estar a la lluna (de València)

Tornem a l'època de les muralles. A València de nit tancaven les portes de les muralles i qui s'havia despistat i arribava tard a la ciutat no el deixaven entrar. Es quedava a passar la nit a la fonda, fora muralles, que s'anomenava "La Lluna"

Carmina Lara

Refransys de sants

Per Sant Andreu pluja o neu o fred molt greu.

Per Sant Esteve cadascú a casa seva.

Per Sant Joan arribat la primavera ha passat.

Per Sant Joan oblidat la primavera ha passat.

Per Sant Jordi a veure tot ordi.

Per Sant Lluc mataràs el porc i posaràs la verema.

Per Sant Mateu sembla del teu, i, si no en tens, ves a manlleu.

Per Sant Maties tant de nit com de dia.

Per Sant Miquel el bramar se'n puja al cel.

Per Sant Miquel lo veremar se'n puja al cel.

Per Sant Sever faves a fer.

Per Sant Simó sembla el baró.

Per Sant Tomàs entra el porc pel nas.

Per Sant Vicenç el sol entra pels torrents.

Per Sant Vicenç no tens ovelles ni bens.

Per Santa Llúcia un salt de puça.

Per Santa Magdalena l'avellana és plena.

Per Tots Sants capes i mocadors grans.

Per Tots Sants castanyes i cargols amb banyes.

Per Tots Sants castanyes, per Nadal torrons, per la Pasqua mona i tot l'any bombons.

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Llegit als diaris durant els mesos de juliol, agost, setembre i Octubre de 2010:

Juliol de 2010

Les inundacions que afecten el Pakistan, estan deixant conseqüències devastadores. L'Unicef va alertar que hi ha sis milions de nens que s'han perdut, han quedat orfes o bé han emmalaltit. I és que segons aquest organisme, especialitzat en els infants, els menors són les víctimes més vulnerables d'aquesta catàstrofe, la més greu que s'ha viscut mai en aquest país.

Agost de 2010

Enterrats vius. El rescat de 33 miners atrapats a 700 metres en un jaciment de coure de Xile és una prova dels límits de la supervivència humana. S'ha previst que comenci la perforació del forat que ha de servir per treure les víctimes després de donar-los per morts quan ja portaven disset dies al fons de la mina San José. L'arribada d'una sonda al refugi va anunciar el miracle. Les víctimes encara estaven vives. S'alimentaven cada 48 hores amb racions de tonyina enllaunada, llet, galetes i aigua. Després va arribar l'Stratta 950, una perforadora. Tot Xile ha dipositat les seves esperances en el forat de 60 centímetres que l'aparell excavarà de dalt a baix i que ha de permetre treure, un per un, lligats en una llitera, els miners. Mentre arriba el rescat, els miners es mouen en un espai de dos quilòmetres de túnels, que desemboquen en galeries de la mida d'un camp de futbol. L'accident ha posat de manifest la falta de control estatal sobre les 3.500 mines xilenes. La de San José va ser tancada ara fa un any per problemes en la seguretat i va ser reoberta, tot i que les mancances no s'havien solucionat. Els miners van denunciar que podrien haver escapat cap a la superfície si l'escala d'emergència d'una de les xemeneies hagués estat al seu lloc.

Setembre de 2010

Han hagut de passar vuit anys i mig perquè la Biblioteca Central de Barcelona tingui un projecte definitiu.

La troballa de les restes arqueològiques de la ciutat de 1714 al subsòl del Mercat del Born (que n'era la ubicació original) va trastocar la construcció de l'equipament i va generar un polèmic debat que es va resoldre amb la preservació de les restes i el canvi d'emplaçament de la biblioteca. Amb 18.000 m² serà la biblioteca més gran de l'Estat espanyol. L'edifici es situarà en paral·lel a l'estació de França, en el corredor entre l'Arc de Triomf i el mar, on ja hi ha altres centres institucionals i culturals.

El darrer dia d'aquest mes de setembre, i amb la Gata sobre teulada... de Tennessee Williams, el Teatre Lliure estrenarà oficialment la rehabilitació de la seva seu històrica del carrer Montseny. És una notícia que fa feliç a molta gent, que guarden a la retina una pila de records que han esdevingut inseparables d'aquella sala i significa retrobar un espai idoni per a un cert tipus de representació: aquella en la qual la màgia de l'espectacle adquireix una significació especial i diferent a causa d'alguns elements tan sensibles com la proximitat a l'espectador, l'acústica, la disposició canviant de l'escenari, la complicitat del públic, etc., etc. L'aeroport de Lleida tindrà un vol a Barcelona per 19 euros, es un dels mes curts, cobrirà una distància de 150 quilòmetres.

A qui avisem si el seu avió cau? Les aerolínies hauran de preguntar als passatgers a qui cal avisar en cas d'accident. Es vol informar els familiars més ràpidament. Aquesta serà la pregunta que hauran de respondre els passatgers abans de pujar als avions de les companyies comercials quan entri en vigor el nou reglament.

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Octubre de 2010

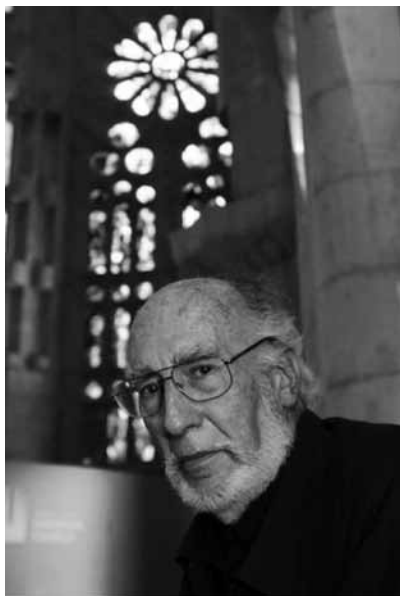
Els Castellers de Vilafranca es van proclamar per cinquena vegada consecutiva –una gesta sense precedents– campions del món casteller. La remodelada Tàrraco Arena Plaça de Tarragona, plena de gom a gom amb més de 12.000 persones, va acollir el que va ser un triomf incontestable.

Va començar Vilafranca obrint el foc amb una execució impressionant del 4 de 9 amb l'agulla. Li tocava a la Colla Vella, que va sortir amb el 5 de 9, una construcció emblemàtica per als rosats que van defensar al límit fins a carregar-la.

Vilafranca en la segona ronda, van optar pel pilar de 8, un castell que han descarregat fins a quatre vegades enguany i que, en principi, els havia de servir per assegurar la sèrie. Però, sorprenentment, a Vilafranca li va caure l'espadat després de carregar-lo. Un instant de flaqueza que donava a la Colla Vella l'oportunitat que havia estat esperant per donar el cop. Però la Vella va fallar. Quan tot semblaven indicar

que els rosats es decantarien per 4 de 9 amb el pilar, la colla va optar pel pilar de 8. La veritat és que, amb una mica de sort, el castell s'hauria pogut carregar, però l'enxaneta es va fer enrere a mitja pujada –la canalla és sobirana– i l'espadat va acabar cedint.

En la tercera ronda, Vilafranca certificava el seu triomf amb un excepcional 5 de 9, una supercatedral que es descarregava enmig de l'eufòria dels seus gairebé dos mil aficionats.

La meitat dels vitralls de la Sagrada Família, dissenyats per Vila Grau, ja llueixen. Gaudí va donar unes directrius molt genèriques i d'esperit conceptual obert per als vitralls de la Sagrada Família.

Catalunya recorda Lluís Companys. Fa 70 anys que Lluís Companys va ser afusellat per l'exèrcit franquista al castell de Montjuïc. El 14 d'octubre de 1940 un tribunal militar, en consell sumaríssim de guerra, condemnava Lluís Companys a mort per rebel·lió militar. L'endemà, a dos quarts de set del matí, un piquet de

soldats d'infanteria afusellava el president de Catalunya al fossar de Santa Eulàlia del castell de Montjuïc. Les últimes paraules que va pronunciar Companys van ser "Per Catalunya", i ell mateix va assegurar per escrit que deixava aquest món sense rancor. En el moment del seu afusellament, Companys tenia 58 anys, i va rebutjar portar una bena als ulls en el moment de la seva execució.

També es fan unes exèquies cíviques en honor a Companys "amb la solemnitat que li corresponen com a president de la Generalitat i que fins ara no se li havien fet". L'acte es a l'església de Sant Agustí, al carrer Hospital de Barcelona, amb la participació de l'historiador i monjo de Montserrat Hilari Ragner, i l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i la coral Polifònica de Puig-reig que interpretaran el Rèquiem de Mozart.

Campió de campions
El Regal Barça tomba els Lakers en una altra nit màgica al Sant Jordi.

Fidel Castro participa en el primer acte massiu en quatre anys.

Josep Magrans i Breu
jmagrans@uoc.edu

Documents històrics dels Lluïsos d'Horta (1866-2010)

Des de 1960 fins a 1966, els animosos xicots que tenien cura del cinema, anotaven artísticament en unes llibretes totes les pel·lícules que es projectaven, tal com podeu veure en aquesta mostra on consten quatre sessions corresponents als mesos de setembre, novembre i desembre de 1960.

